

עמ"ת (באר שבע) 61606-10-24 - אחמד עומר סיאערה (4) נ' מחמד כמאל סיאערה (5)

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 61606-10-24 עומר סיאערה(עציר) ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 401619/2024

לפני כבוד השופט אריאל חזק

העוררים: 1. אחמד עומר סיאערה (נאשם 4)

2. מחמד כמאל סיאערה (נאשם 5)

ע"י ב"כ עו"ד אייל לביא

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד פנחס סויסה

החלטה

מדובר בערר על החלטת בימ"ש השלום באילת מיום 300024, בתיק מ"ת 17982-10-24, במסגרתה נעצרו העוררים עד תום ההליכים.

עמוד 1

במקביל לערר זה הוגש ערר דומה בעניינם של נאשמים נוספים בכתב האישום.

נגד 13 נאשמים, ביניהם העוררים בענייננו (נאשמים 2,4,5,10,12), הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של **כניסה לישראל שלא כחוק, שימוש במסמך מזויף, התחזות כאדם אחר במטרה להונות**. לנאשם 13 (שאינו עורר בתיקנו) גם עבירות נוספות של קשירת קשר לעשות פשע, הסעת שלושה תושבים זרים או יותר, ניהול או ארגון שירותי הסעה לכניסה לישראל של תושבים זרים שלא כדין והלנת תושב זר או סיוע בהשגת מקום לינה שלא כדין. בין היתר, תואר כי בסוף חודש אוגוסט 2024 יצר קשר נאשם 13 עם מר ג'מאל חוראני ובנו מר מחמוד חוראני במטרה לארגן לו ולנאשמים אחרים שאין ברשותם אישור שהייה בישראל, עבודה בעיר אילת בישראל. במהלך אותו קשר, התכתבו הנאשם 13 וג'מאל בהודעות וואטסאפ, בהן נכתב מועד ההגעה, נשלחו צילומי תעודות זהות ופרטים נוספים לגבי מועד ההגעה ותיאום מועדי הכניסה לישראל וכיצד יאסוף אותם ממקום המפגש. תואר כי במעשיו, נאשם 13 קשר לביצוע פשע, ארגן שירותי הסעה במטרה לאפשר כניסה לישראל שלא כדין וסייע לג'מאל ומחמוד להעסיק ולהלין את הנאשמים 1-12.

עוד תואר כי בין התאריכים 1.9.24-31.8.24, נכנסו הנאשמים 2,6,8,9,10,11,12,13 לישראל שלא כדין דרך פרצה בגדר באזור יריחו, בהמשך אסף אותם מוחמד מירושלים והסיע אותם מאות קילומטרים לעיר אילת, ברכב שבבעלות ג'מאל. הנאשמים שהו בדירה עד ליום 19.9.24, כשבמהלך התקופה, הסיע אותם מוחמד בכל יום למקום עבודה בבסיס סיירים והחזירם בסוף יום העבודה לדירה. תואר כי על העבודה בבסיס סיירים פיקח ג'מאל שהוא גם מעסיקם של הנאשמים בפועל. הנאשמים הנ"ל חתמו על טפסים, עברו הדרכת בטיחות, תוך שימוש בתעודת זהות ישראלית מזויפת, במטרה להונות את האחראי בבסיס סיירים מר אמל עוואד.

בין התאריכים 14.9.24-15.9.24, נכנסו הנאשמים 1,3,4,5,7 לישראל שלא כדין דרך פרצה בגדר באזור יריחו, שמי שמסייע להסעתם הוא מוחמד, ובהמשך אסף אותם מוחמד מירושלים והסיע אותם מאות קילומטרים לדירה בעיר אילת. הנאשמים שהו בדירה עד תאריך 19.9.24, כשבכל יום מוחמד הסיעם למקום העבודה בבסיס סיירים והחזירם לדירה בסוף היום. גם נאשמים אלו השתמשו בתעודות זהות מזויפות. ביום 19.9.24 נעצרו הנאשמים ע"י שוטרי מרחב אילת.

בהודעת הערר ובדיון מיום 3.11.24, טען הסנגור טענות הגנה ביחס לעוררים כדלקמן:

הסנגור טען כי בבימ"ש קמא הוסכם על קיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירת הכניסה לישראל בלבד. הסנגור טען כי אין מחלוקת על כך שהעוררים היו בבסיס סיירים. לטענת הסנגור, בימ"ש קמא מצא לקבל את רוב טענות ההגנה ביחס להעדרן של ראיות לכאורה או כרסום ביחס לעבירה של השימוש במסמך מזויף, אך שגה בעת שהורה על מעצר העוררים עד תום ההליכים.

לטענת ב"כ העוררים אין בחומר החקירה ראיות לכך שהעוררים עברו עבירת ההתחזות, וטען כי ספק אם מי מהעוררים היה מודע לכך שתעודות הזהות זויפו.

הסנגור הוסיף וטען כי מדובר בעוררים נעדרי עבר פלילי ונעדרי כניסות קודמות לישראל, ובמקרים כאלה ישנה פסיקה המורה על קציבת תקופת המעצר. בנוסף טען הסנגור כי אין להתעלם מהעונש הצפוי לאותם נאשמים. הסנגור טען כי עד למועד ההקראה הקבוע ליום 11.11.24, ישהו העוררים כחודשיים במעצר. הסנגור טען כי מתחם העונש ההולם הנו לחודשיים עד 7 חודשי מאסר. הסנגור טען כי במקרה דנן מדובר במתחם ענישה מופחת, בטענה כי אין ראיות לעבירת ההתחזות, וכי מדובר במי שלראשונה נכנסו לישראל, כדי לעבוד. ב"כ העוררים ביקש להפנות לבש"פ 85/21 וטען כי בענייננו, כאשר בימ"ש קמא קובע שאין ראיות ביחס לעבירת הזיוף ובעבירת ההתחזות יש כרסום מסוים והמאשימה לא הגישה ערר בעניין, הרי שבהתאם להלכות בימ"ש העליון, יש לקצוב את תקופת המעצר של העוררים למשך 60 יום, על מנת שלא ישהו במעצר יותר מהתקופה שהם אמורים לרצות במסגרת הענישה בתיק זה.

מנגד, ביקש ב"כ המשיבה להורות על דחיית הערר.

לטענת ב"כ המשיבה, גם אם תתקבל טענת ההגנה כי קיים כרסום בראיות לכאורה ביחס לעבירה של שימוש במסמך מזויף, עדיין בהחלטת בימ"ש קמא מיום 30.10.24, מצא בימ"ש קמא שקיימות ראיות לכאורה לכך שהעוררים נכנסו לבסיס סירים שלא כדין, ללא אישורי שהייה כדין וחלקם עם ת"ז מזויפות, במצב של מלחמה שהמדינה מצויה בו.

ב"כ המשיבה טען כי בנסיבות האמורות, צדק בימ"ש קמא עת הורה על מעצר העוררים עד תום ההליכים, וכן צדק בימ"ש קמא שלא קצב את עונשם.

עוד הוסיף וטען ב"כ המשיבה כי במקרה זה מתחם הענישה יהיה חמור יותר מזה שהציגה ההגנה. בנוסף, נטען כי בימ"ש העליון קבע שהגם שניתן לקצוב העונש, במקרים חריגים, עדיין יש לנקוט בזהירות בהתייחסות לנושא מתחם הענישה בהליך המעצר.

לאור זאת, טען ב"כ המשיבה כי יש לדחות את הערר.

דין והכרעה -

מדובר בעוררים, שהם נאשמים 4 ו-5 בכתב האישום, כאשר העורר 1 (הנאשם 4) הוא בן 22 והמשיב 2 (הנאשם 5) הוא בן 20. שניהם חסרי עבר פלילי.

במהלך הדיון שבפניי הודיע ב"כ העוררים שהסכים לראיות לכאורה בענין הכניסה לישראל שלא כדין, וציין כי אין מחלוקת על כך שהעוררים היו בבסיס סירים במהלך מספר ימים לאחר שנלקחו לשם.

הטענה המרכזית העומדת בידי ב"כ העוררים נוגעת לכך שבית משפט קמא לא נתן משקל לכרסום בראיות לכאורה שקבע לעבירת השימוש במסמך מזויף והתחזות כאדם אחר במטרה להונות, בעת

שהורה על מעצרים עד תום ההליכים, ולא בחר בנתיב של קציבת ימי המעצר.

לדברי ב"כ העוררים, על פי הפסיקה, מתחם העונש ההולם בעבירות העומדות כנגד העוררים (שבענין נמצאו ראיות לכאורה) עומד על חודשיים עד 7 חודשי מאסר, ולפיכך ביקש לקצוב מעצר העוררים למשך 60 יום מיום המעצר.

אכן, בהחלטתו מיום 30.10.24 קבע בית משפט קמא כי לא נמצאו בענין המשיבים ראיות לכאורה לביצוע עבירה של התחזות לאחר. באשר לראיות העומדות לעבירת השימוש במסמך מזויף נמצא כי הגם שקיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיבים ביצעו עבירה זו, הרי שחל בראיות כרסום. על פי ההחלטה "כרסום משמעותי בראיות לביצועה של עבירה זאת נמצא בכל הנוגעים למשיבים 2, 11 ו-12 (בהעדר תעודות זהות מזויפות עם תמונותיהם). כרסום מסוים (פחות ממשמעותי) בראיות נמצא בכל הנוגע למשיבים 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 (בהינתן שבתיק החקירה מצויות תעודות זהות מזויפות עם תמונותיהם וקיימת אפשרות - מסתברת בהחלט - שהמשיב 13 או המשיבים בתיק האחר חתמו על מסמכי בטיחות מזויפים (בשםם ללא ידיעתם) והציגו אותם בפני אחרים).

בענינו מדובר בנאשמים 4 ו-5, שהם המשיבים 3 ו-4 בהחלטת בית משפט קמא, כך שבענינם נמצא כרסום מסוים בראיות, שהוא פחות משמעותי לעבירת השימוש במסמך מזויף. אכן, על החלטה זו לא הוגש ערר והכרסום שריר וקיים גם כעת.

יחד עם זאת, בעת הערכת סוגיית קציבת עונשם של המשיבים, יש להביא בחשבון את דברי בית משפט קמא באשר לעובדה שקיימות כנגד המשיבים ראיות בעוצמה כזאת או אחרת לביצוע עבירות נוספות המחזקות את עילת המעצר.

יהיה גם מקום ליתן משקל ממשי לעובדה שקיימות כנגד המשיבים ראיות לכך שלאחר שנכנסו לישראל שלא כדין, הם הובאו לבסיס הצבאי "סיירים" מספר פעמים, ושהו במקום כקבוצה, ללא כל פיקוח על מעשיהם במקום, וכל זאת במצב המלחמתי בו מצויה המדינה. בנסיבות האמורות יש לקבוע כי המקרה מושא דיונו אינו דומה למקרה של שוהים בלתי חוקיים שנתפסים לצערנו ברחבי הארץ באופן תדיר, וקיים ספק ממשי בשאלה האם בענין המשיבים יקבע בסופו של דבר הרף עונשי שנקבע למקרים ה"רגילים" של בין חודשיים עד 7 חודשים בעת גזירת דינם. נראה לי שכבר בשלב הזה ניתן להעריך שלאחר שקילת הנזק שנגרם מביצוע העבירה האמורה, ובעיקר לאחר שקילת הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, - קרי שהות שב"ח בבסיס צבאי שלא כדין ובלא פיקוח בעת מלחמה, יקבע בענין העוררים מתחם ענישה גבוה יותר מן המקובל.

ראוי לציין כי בבואו של בית המשפט לשקול קציבת תקופת מעצרו של נאשמים עליו להיזהר מ"להיכנס", יתר על המידה לשיקולי מתחם הענישה של בית המשפט הדין בתיק העיקרי.

בנסיבות האמורות, נראה כי לא יהיה מקום לקבוע כי במקרה הנוכחי בית משפט קמא שגה כאשר הורה שהעוררים יעצרו עד תום ההליכים אך קבע בד בבד כי יהיה נכון בהמשך לבחון את מידת

הצורך/ההצדקה בהמשך מעצרים.

לאור האמור לעיל, אני מורה על דחיית הערר.

ניתנה היום, 06 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.